

POST IUSTA FUNEBRIA
BONÆ INDOLIS BONÆQUE SPEI
ADULESCENTULO

IOANNI GERET

DIE XIX. IUL. AN. M. DCC. XXXIV.

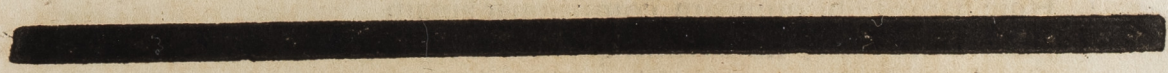
SOLENNITER PERSOLUTA
VIRO MAX. REV. CLARIS.
DOCTISSIMOQ.

DOMINO

C. A. GERET

SERENISS. REG. BORUSSIÆ
CONSIST. ZAMBIENSIS CONSILIAR;
AC REV. MINIST. THORUN. SENIORI
ET PAST. PRIMAR. MERITISS.
FAUTORI MULTIMODIS VENERANDO
CARMEN GERONTICUM

SUBMISIT
IAC. ZABLERUS Gymn. PP.

T H O R U N I I

Impressit Ioh. Nicolai NOBIL. SENAT. & GYMN.
Typographus.

43.

Æpe ego libravi veterum momenta sophorum,
Ur deceat iusto fomenta adhibere dolori,
Morte immatura quoties aboriscitur infans
Vinnulus, aut gnatus dignus viridantibus annis,
nondum perfructus vitæ dona, futurus
Spes generis, fulcrum patris, & columen patriæ.
At quando attente depascor dicta veterna,
Quamlibet æternis caritæ claranda putarunt,

Aureaque in templis consecravere nepotes,
Plumbea deprendi, vel aranei tenuia fila,
Ac veluti pappos volitare per aera vastum.
Tullius Arpinas, olim quem Rostra tonare
Audierunt, leviter vitæ volnera curat,
Et Platona initio sequitur, mox omnia reicit
Dogmata, contentus divinæ particulam auræ
Mentem edixisse, excelsumque petessere numen.
Quod tamen hoc numen clueat per somnia prodit,
Tempea heroum, qua Theseus Heraclesque,
Romulus & Scipio, Decius, virtusque Camilli
Gramine colludunt jocundanturque viceffim.
Tum natura parens ortumque auctumque ministrans,
Mœnia quæ mundi, quæ continet universum,
Extra quam nihil est, in quam prognata resolvi
Extremus labor est, ut quod specimus pereat nil.
His Stoa prælusit, Marcus tandem Induperator
Ex parte æternam naturam abjudicat almæ
Menti, subdubitans sive in sua posse resolvi
Sponte elementa animam, per caulas corporis omneis
Dispulsam, & leti portas cunctarier ante;
Sive deo misceri, & adire Acherusia templa,
Hinc iterum emersam cœli sublima tenere,
Omnibus his Epicurus peior, fit licet ille
Magnis elogiis mactus, qui ingenio omnis
Præstrinxit, stellas exortus ut æthereus sol.
Hic docuit, quicquid dias in luminis oras
Exoritur, natura iterum perimi sepelirique,
Aufus & endogredi scelus, omnem religionem
Obtrivit, longe extra flammea mœnia mundi
Procedens, atque impia dispergens elementa.
Hæc elementa illi sunt corpora suntque minuta
Semina, lævia, deinde rotunda, atque apta moveri
Protenus, instar aquæ ut tantillo momine fluctuent.
Hinc natura sibi quoniam compaginat aptam
Molem corporis, hinc animi quia terna facultas
Conflata est, & quarta omnino nominis experts,
Qua neque nobilius quidquam neque tenuius existat;
Credidit aut Grajus gigni cum corpore, & una
Crescere quam tacite pariterque senescere mentem,
At quando penetrant in eam contagia morbi,
In leto natant oculi, tardescere lingua
Incipit, atque æger moritur quom particulatim;
Tunc animam ejectis extra vitalibus auris
Discidium facere ac resoluta corpore ferri,
Qua primæva elementa vocant, quave insinuant se.
Hæc ideo catus effinxit scriptisque dicavit,
Ne foret æternas pœnas in morte timendum.
Hæc hominis scita ut deceat discingere, carta
Fors angusta negat. tamen est sine fine dolendum,

Quod

Quod primi proceres sua nomina subscribere,
Quamlibet his usu ingenioque recocta foret mens.
Tanta est erroris pellacia! tam cupienter
Harpagat ættonitam mentem, immanescere suadet.
Hoc breviter dixim, quamvis variantia magna est
Consultis physices, ratio & depellere falsum
Neqvita est doctis; satius tamen esse putassim
Alma effata sequi sanctum per didita cætum,
Atque ipso delapsa polo, quæ dicere multis
Hic non suppeditat, tamen addere quam juvat unum.
Si naturai mentem generascere morti
Obstrictam placuit, si post funebria justa
Nil est quod metuat, speret, delectet habendo;
Rem sibi conflet, conduplicet sibi fœnus avarus,
Luxuries profliget opes quas strœnuat alter,
Conturbet censum, mersetque in pocula mentem,
In Venerem putris svavi se volnere tortet
Viresque eruncet, dum vel redigatur ad Irum,
Frigida vel vitai effectum pausa sequatur.
Imo devotare opus est hoc dogma Epicuri,
Nam verum infuscat nymfisque falerna maritat,
Et generosum affixa nihil persentit humo mens.
Nos haud inflammat Graiorum querquera febris
Dogmate divino madidos docilesque viceessim,
Quid delirarint veteres doctique petrones.
At quia concedi nulla ratione potestur,
Inter enim cursant absurda atq. impia multa,
Manibus inferiæ quoties mittuntur, ad ipsam
Posse animam extendi aeterni exitii vim.
Nam velut avolsis radicibus frundifera arbor
Abstirpata suo emoritur de corpore trunci:
Sic anima extincta pereunt solatia quæque,
Omnis spes ancisa iacet, perit arrha salutis.
Qvare omnis leti præclusa est janua menti,
Et quia nata deo est, ad eam non pertinet hilum,
Proporro gaudet cœlestis imago fruisçi
Numine ter sancto, longumque æternat in ævum.
Hæc doctrina dei ad verum dominantior exstat,
Rorantesque genas lacrumis ficcare potestit.
Hanc VENERANDE VIRUM sermonibus instillasti,
Sæpe monens, semper moniturus, lumen adire
Vitai ideo, ut decumanis fluctibus olim
Eviçtis portum exsulio teneamus ademto.
Sæpe ergo memini perfusum numine dicere:
Mortales cupitis casus escendere, amici,
Et vellicordas animis evellere curas:
Imitus hæc servate animisque recondite vestris.
Vita hæc mancupio nulli datur, omnibus usu.
Temporis æterni nobis non unius horæ
Ambigitur status, ac properanter tendimus omnes
Meliozem ad patriam, fortuna ubi volvere nescit
Et raptare homines, ubi vos securius ævum
Cœlorumque indepta qvies e pectore demet
Mœrorem, & quicquid mortales lancinat ægros.
Huc, dum genua virent, animis contendite puris;
Huc, ante impatiens morbus quam inviscerat ullus,
Vitaique parat leto discludere fontem,
Nam mora parva datur, sanctas præmittite mentes.

Tute hoc præmeditans noti succumbere luctu,
 Defunctus nuper quem Filius imperitavit.
 Filius ille quidem faciem & Tua volta ferebat,
 Sperabasque domum hoc partu ditescere posse,
 Qui potis esset solari & munire senectam.
 Hunc gremio Matris revocavit dia potestas,
 Morbisque anclatis meliori sede locavit.
 Oh quam desubito medio de fonte leporum
 Surgit amari aliquid, quod in ipsis floribus angat.
 Sed gnati gaudere bonis nonne æquius esset?
 Non jam, quod cascì ingeminarunt auribus olim,
 Clamabo ad raucam ravim trivialia fundens:
 Mortem evitandi non est humana potestas:
 Quod generascit humus, terrena alimenta quod augent,
 In tellurem iterum redit immoriturque parenti:
 Bellonam effugit, tum quævis tristitia mundi
 Proculcat pedibus, riderque crepundia secli.
 Huc adverte animum potius, FAUTOR VENERANDE,
 Quas voces gnatus præcelso ab fidere mittat:
 O cari genitores, tandem absistite luctu.
 Vester eram merito genituræ & pignus amoris,
 Pignus sed domino nativo reddere justum est.
 Labe infectus eram, sed Christi sanguine tinctus
 Ad cælos redii melior planeque redemptus:
 Iamque ultis oculis contemplari aurea tecta
 Mi licet, & superis totoque Tonante fruisci.
 Vos curæ exercent & morbis membra cientur,
 Vos Mars tescus habet per & omni aspredine fundit,
 Horrida vis leti circumstat & intus adacta
 Grassatur per viscera, tandem lumina claudit.
 At me celsa tenent penetralia, lux ubi perpes,
 Nulla ubi bruma furit nec veris stemmata delet,
 Nulla ubi caligo oculorum sincopat usum,
 Luctus abest omnis, nulla est retinentia leti.
 Si mihi vivendo vivacia vincere secla
 Haud licuit, nec cernere fulgida tela diei;
 Reddita sed patriæ & sublimi plena deo mens
 Late hinc stellarum populum despectat, & audit
 Cœlestum citharas sonere æternosque triumphos.
 Hæc ait, & manibus perfusus lumine plaudit,
 Tempore inante acto misere quom duxerat ævum.
 Tete igitur permitte Deo luctumque repone.
 Tristitia vitæ validos perrumpito nodos,
 Neu magis implicitus vel morbis endopeditus
 Tute tibi noceas & pauses corde vigere.
 Imo in **LOTHARIO** Tibi læta senecta recumbat,
 Vertilibusque annis cernas Heliconis onustum
 Divitiis, perstet divina faventia eiidem,
 Sæpe Tibi dulces occurrant oscula Natæ
 Præripere, & tacita pectus dulcedine mulceant.
 Nulla dies infesta Tibi tot præmia vitæ
 Auferat, ut possis factis florentibus esse
 Præsidio, gentisque tuerier incrementa.
 Quod reliquum est, perstet firmata valentia corpori,
 Sint anni virides, & succi plena animai
 Vis Tibi sufficiat vireis, Tibi tarda senecta
 Serpat, & hæc tarde vitæ claustra resolvat.

